

Sygn. akt III AUa 731/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Szczecinie

sprawy M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 czerwca 2014 r. sygn. akt IV U 1585/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel

Sygn. akt III AUa 731/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., decyzją z dnia 28 marca 2013r., wydaną na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t. j. Dz. U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 z późn.zm.) odmówił ubezpieczonemu M. M. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 kwietnia 2013r., gdyż zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 marca 2013r. jest on zdolny do pracy.

Ubezpieczony M. M. (1) zaskarżył powyższą decyzję odwołaniem, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, t. j. po 31 marca 2013r. W jego ocenie w/w decyzja jest

niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż stan jego narządu wzroku ulega dalszemu pogorszeniu, stąd nie może on wykonywać zarówno wyuczonego, jak też faktycznie wykonywanego zawodu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu M. M. (1) rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 kwietnia 2013r. na trwałe. Sąd ustalił, że M. M. (1) urodził się (...) Posiada wykształcenie wyższe prawnicze. W przebiegu zatrudnienia od 1995r. prowadził własną działalność gospodarczą polegającą na hurtowej sprzedaży materiałów budowlanych, wyposażenia sanitarnego oraz drewna. Od 2012r. faktycznie zaprzestał jej prowadzenia i do chwili obecnej trwa wyprzedaż majątku firmy. Ubezpieczony od urodzenia był leczony okulistycznie. W dzieciństwie przeszedł operację zaćmy wrodzonej. Do chwili obecnej jaskra obojga oczu leczona jest zachowawczo i laserowo. W dniu 18 czerwca 2010r. ubezpieczony uległ wypadkowi podczas prowadzonej działalności gospodarczej (wypadek w pracy), w wyniku którego doznał odwarstwienia siatkówki oka lewego. W związku z w/w zdarzeniem, decyzją z dnia 15 kwietnia 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. przyznał M. M. (1) prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy ustalając, że stały uszczerbek na zdrowiu wynosi 50%. Wcześniejszą decyzją z dnia 11 lutego 2011r. organ rentowy przyznał M. M. (1) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, okresowo od 22 grudnia 2010r. do 31 marca 2013r.

W wyniku przebytego w 2010r. wypadku przy pracy narząd wzroku ubezpieczonego jest w stanie po odwarstwieniu siatkówki oka lewego i dwukrotnym leczeniu operacyjnym. Ponadto cierpi on na bezsoczewkowość pooperacyjną obu oczu z powodu zaćmy wrodzonej oraz jaskrę wrodzoną obu oczu. Jest praktycznie osobą jednooczną, z głębokim niedowidzeniem do dali i z bliska. Z przyczyn okulistycznych jest całkowicie, trwale niezdolny do pracy umysłowej oraz do prowadzenia dotychczasowej działalności gospodarczej. Jest trwale, całkowicie niezdolny do pracy przy monitorach ekranowych oraz prac wymagających widzenia obuocznego. Nie może też wykonywać prac fizycznych wymagających dźwigania ciężarów z uwagi na ryzyko całkowitej ślepoty. Ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy na podstawie powyższych ustaleń faktycznych zważył, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 6 ust. pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t. j. Dz. U. z 2009r., Nr167, poz.1322 z późn.zm.) oraz z przepisy art. 12, art. 13 i art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009r., Nr153, poz.1227 z późn.zm.) wskazał, że w sprawie istotą sporu było udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy M. M. (1) nadal, po dniu 31 marca 2014r., jest chociażby częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 18 czerwca 2010r. Ubezpieczony bowiem, po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, od 22 grudnia 2010r. do 31 marca 2013r. był uprawniony do świadczenia rentowego, jednakże w wyniku ostatniej kontroli jego stanu zdrowia przez organy orzecznicze ZUS (Lekarza Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej ZUS) został on uznany za zdolnego do pracy.

Z uwagi, że ustalenie powyższych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają specjalizację w zakresie schorzeń podawanych przez ubezpieczonego jako mających związek z przebyłym wypadkiem przy pracy. Przypomnieć należy, że głównym schorzeniem, z powodu którego ubezpieczony leczy się są choroby oczu, stąd w sprawie wypowiedział się biegły lekarz specjalista okulista. Sąd podkreślił, że uraz jakiego doznał ubezpieczony w wyniku wypadku dotyczył też właśnie narządu wzroku (odwarstwienie siatkówki oka lewego), z tytułu którego posiada on ustalony przez organ rentowy stały uszczerbek na zdrowiu w wymiarze 50%. Ponadto, z uwagi na zarzuty organu rentowego co do możliwości dalszego wykonywania

przez ubezpieczonego dotychczasowej pracy zawodowej, powołano w sprawie biegłego lekarza specjalistę medycyny pracy, który ma wiedzę odnośnie koniecznej sprawności organizmu człowieka na konkretnym stanowisku pracy.

Sąd zauważył, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonującą. W takiej sytuacji, sąd co do zasady nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych, co jednak nie oznacza, że tożsame kryteria oceny nie mogą doprowadzić sądu do dyskwalifikacji dowodu z opinii biegłego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., sygn. II CK 572/04, opubl. LEX nr 151658). Ponadto, wprawdzie opinia biegłych jako dowód oparta jest na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał, a zatem, na tle tego materiału, koniecznym jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z Innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków (vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 2005r., sygn. V CK 659/04, opubl. LEX nr 180821). Mając na uwadze powyższe rozważania natury teoretycznej, Sąd zważył, pomimo konsekwentnie składanych zarzutów organu rentowego, że wszystkie opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów okulisty i medycyny pracy miały charakter jednoznacznych i bardzo stanowczych w treści, wewnętrznie spójnych zarówno w swojej części opisowej jak i wyrażonych wnioskach, jak też sposób motywowania ostatecznego stanowiska biegłych w odniesieniu do faktycznych kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego był zgodny z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Biegła okulista zauważyła, że ubezpieczony już od dzieciństwa posiada schorzenia oczu, które w znacznym stopniu upośledzają u niego funkcje widzenia (zaćma wrodzona, jaskra wtórna, nieodwracalne zmiany tarczy nerwu wzrokowego i włókien nerwowych siatkówki, objawiające się klinicznie zwichnięciem pola widzenia i obniżeniem ostrości wzroku). Leczenie tych schorzenia polega zaś jedynie na zachowaniu jak najdłuższej statusu quo, czyli utrzymanie pola widzenia czy ostrości widzenia na tym samym niezmiennym poziomie. Słusznie jednak lekarz specjalista medycyny pracy podkreśliła, że już posiadając w/w niepełnosprawność narządu wzroku M. M. (1) rozpoczął aktywność zawodową, wniósł je do ubezpieczenia. Jednakże obecnie ustalona częściowa niezdolność do pracy nie jest wynikiem postępu tych chorób a powstała później, w wyniku wypadku i przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 18 czerwca 2010r., kiedy to doszło do odwarstwienia siatkówki oka lewego. Od tego czasu bowiem M. M. (1) nie widzi okiem lewym w ogóle. Biegła okulista wskazała zaś, że w chwili obecnej posiada on resztkowe widzenie okiem prawym - widzi tekst wielkości D-1,25 przy pomocy okularów korekcyjnych i dodatkowo lupy podświetlanej. Jego pole widzenie obejmuje zaś fragment tekstu 3x4 centymetry. Nie uszło też uwadze Sądu, co słusznie podniosła biegła specjalista medycyny pracy, że sam organ rentowy, mając wiedzę o schorzeniu oczu u ubezpieczonego, ocenił, że następstwa urazu jakiemu uległ w dniu 18 czerwca 2013r. spowodowały u niego stały uszczerbek na zdrowiu w rozmiarze 50%.

Biegłe tożsamo wskazały, że z uwagi na powyżej opisany stan okulistyczny, ubezpieczony w sposób trwały nie może wykonywać pracy z tekstem czy przy monitorze, jak też prac wymagających widzenia obuocznego. Stąd też nie może on wykonywać pracy pracownika umysłowego (prawnika) czy też prowadzić dotychczasowej działalności gospodarczej (praca umysłowa z dodatkiem wysiłku fizycznego). Biegła specjalista medycyny pracy zauważyła, że ubezpieczony kategorięcznie nie może wykonywać prac fizycznych wymagających dźwigania ciężarów z uwagi na ryzyko całkowitej ślepoty. Konkludując, biegłe uznały ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, przy czym biegła specjalista okulista stwierdziła, iż niezdolność ta ma charakter trwały, zaś specjalista medycyny pracy, że okresowy (5 lat). Sąd wskazał jednak, że podzielił w tym zakresie wnioski specjalisty okulisty jako stanowisko tego biegłego, który posiada większą wiedzę z zakresu leczenia schorzeń, na które cierpi ubezpieczony. Ponadto druga biegła nie wskazała, że schorzenie ubezpieczonego zostanie w ciągu 5 lat wyleczone, lecz z uwagi na ciągły postęp medycyny a z drugiej strony stan ubezpieczonego (postępujący charakter choroby), winien być on ponownie skontrolowany przez organy orzecznicze ZUS. Sąd zważył, że przysłała i niepewna możliwość nowych sposobów leczenia nie może być podstawą przyznania świadczeń na czas określony. Ponadto Sąd zauważył też, że niezdolność do pracy jest w oczywisty sposób stanem rzeczy, który może ulegać zmianom, skoro jest ściśle związana, po pierwsze, ze stanem zdrowia ubezpieczonego (stopniem naruszenia sprawności organizmu) i po drugie,

z rokowaniami co do odzyskania zdolności do pracy zarobkowej. Dynamicznej specyfice stanu niezdolności do pracy jako przesłanki (ryzyka) ubezpieczenia odpowiadają przepisy prawa materialnego, które w sposób wyraźny wprowadzają zasady aktualizowania decyzji ustalających prawo do świadczeń w relacji do stanu faktycznego. Stąd też nawet prawo przyznane na stałe może zostać w przyszłości zweryfikowane w oparciu o art. 101 i art. 107 w/w ustawy z 17 grudnia 1998r. Odnosząc się zaś do konsekwentnie składanych przez organ rentowy zarzutów do obu opinii, które koncentrowały się na wykazywaniu faktycznej możliwości wykonywania dotychczasowego zatrudnienia przez ubezpieczonego, to w ocenie Sądu są one całkowicie chybione. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (m.in. wyrok z 1 grudnia 2000r., sygn. II UKN 113/00, z 12 marca 2007r., sygn. I UK 299/06, z 2 lutego 2006r., sygn. I UK 188/05, wyrok z 17 listopada 2000r., sygn. II UKN 59/00, z 15 września 2006r., sygn. I UK 103/06, z 17 kwietnia 2008r., sygn. II UK 192/07, wyrok z dnia 20 listopada 2008r. sygn. I UK 112/08) i uwzględniając jednolite stanowisko judykatury oraz treść omówionej wyżej opinii biegłych, wykształcenie ubezpieczonego i wykonywane przez niego zatrudnienie Sąd zważył, że M. M. (1) jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy po 31 marca 2013r., przy czym rodzaj schorzenia okulistycznego powoduje, że wymienione przez biegłych przeciwskazania do pracy mają charakter trwałe. M. M. (2) nie może bowiem wykonywać dotychczasowego zatrudnienia (czy to uwzględniając jego formalne wykształcenie prawnika czy też faktyczne uprawnienia sprzedawcy, przedstawiciela handlowego, zaopatrzeniowca oraz osoby zajmującej się dokumentacją firmową, co czynił w ramach prowadzonej działalności gospodarczej), gdyż do wszystkich tych prac wymagana jest pełna sprawność obuoczna. Wykazywane przez biegłe przeciwskazania do pracy uniemożliwiają faktyczne wykonywanie w/w zawodów i prac. Nieracjonalnym i nielogicznym jest bowiem twierdzenie, że nadal możliwym wykonywanie jest przez ubezpieczonego pracy np. przed komputerem, skoro nawet z prawidłowo dobranymi szklami korekcyjnymi oraz innymi udogodnieniami (podświetlenie) widzi on tylko nieznaczny fragment tekstu, przy czym oko wykazuje znaczną męczliwość. Odnosząc się zaś do faktu prowadzenia działalności gospodarczej przez ubezpieczonego to jeszcze raz podkreślenia wymaga, że ubezpieczony w chwili obecnej jest w stanie jej likwidacji (zwolnił pracowników, wyprzedaje majątek). Co więcej to właśnie w trakcie jej prowadzenia (dźwignięcia ciężaru) doszło do wypadku przy pracy w dniu 18 czerwca 2010r. Po tym zdarzeniu zaś, nie powrócił on do wykonywania samodzielnej pracy, lecz współdziałał z ojcem i żoną, którzy w istocie wykonywali wyłącznie czynności za niego.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z 28 marca 2013r. i przyznał ubezpieczonemu M. M. (1) prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 kwietnia 2013r., o czym orzekł w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy wnosząc o jego zmianę i oddalenie odwołania. Zaskarżonemu w całości wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 61 oraz art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2013 poz.1440) w związku z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j. t. Dz. U. nr 167 poz. 1322) poprzez uznanie, że ubezpieczony jest w dalszym ciągu osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej z dnia 18.06.2010r. i przywrócenie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1.04.2013r. na trwałe, podczas gdy stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do pracy,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art.233 § 1 k.p.c, przez uznanie dowodu z opinii biegłych z dnia 08.03.2013r., z dnia 01.10.2013r., z dnia 17.01.2014r., z dnia 28.04.2014r. i z dnia 02.04.2014r. za wyczerpujące, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności wskazujących na poziom kwalifikacji ubezpieczonego oraz możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub zgodnej z kwalifikacjami pomimo, iż ubezpieczony wykonywał ostatnio pracę umysłową, gdzie nie jest wymagane widzenie dwuoczne ani przestrzenne, a więc nie jest osobą spełniającą przesłanki do przyznania renty w związku z wypadkiem przy pracy na trwałe.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że zdaniem organu rentowego brak jest podstaw do oceny, że rozpoznane schorzenia ubezpieczonego związane ze stanem narządu wzroku, powodują ograniczenie zdolności zarobkowych w stopniu pozwalającym na ustalenie częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.04.2013r. na stałe. Sąd przyjął, że ubezpieczony w wyniku wypadku przy pracy doznał urazu oka lewego, którego konsekwencje są przeciwnością do pracy prawnika bądź Innej pracy umysłowej. W ocenie organu rentowego podstawą do przyznania świadczeń rentowych było samo istnienie schorzenia, bez próby analizy czy schorzenie to upośledza sprawność badanego oraz czy wykonywane przez niego prace wymagają widzenia przestrzennego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18.09.2013r. III AUa 245/13). Organ rentowy podniósł, że ubezpieczony w żadnym razie nie może zostać uznany za osobę długotrwale częściową niezdolną do pracy na trwałe, albowiem dysponuje wiedzą i umiejętnościami pozwalającymi na efektywne zarobkowanie przy ustalonym stanie narządu wzroku.

Ubezpieczony na rozprawie apelacyjnej wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się niezasadna.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmując je za własne, co powoduje, iż nie ma konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303).

Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego czyniącego badanego niezdolnym do pracy. Przy ocenie częściowej niezdolności do pracy chodzi zaś przede wszystkim o ustalenie możliwości dalszego wykonywania dotychczasowej pracy, a następnie w razie niemożliwości wykonywania dotychczasowej pracy, ewentualnie możliwości wykonywania innej pracy przy uwzględnieniu posiadanych kwalifikacji zawodowych.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy należycie zabrał materiał dowodowy, wszechstronnie i wnikliwie dokonał jego oceny, nie naruszając treści art. 233 § 1 k.p.c. Jak bowiem wynika z niespornych ustaleń Sądy meriti, ubezpieczony posiada wykształcenie wyższe prawnicze, jednakże faktycznie nigdy nie był zatrudniony na stanowisku zgodnie z uzyskanymi kwalifikacjami. Ubezpieczony bowiem od początku swojej aktywności zawodowej od 1995r. prowadził własną działalność gospodarczą polegającą na hurtowej sprzedaży materiałów budowlanych, wyposażenia sanitarnego oraz drewna, zaś od 2012r. faktycznie zaprzestał jej prowadzenia właśnie z uwagi na stan zdrowia. Skoro przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była ocena stanu zdrowia ubezpieczonego na 31 marca 2013r., to obowiązkiem Sądu orzekającego było zasięgnięcie opinii biegłych z zakresu medycyny. Oczywiście jest, że orzeczenia lekarzy orzeczników ZUS jak i opinie biegłych sądowych, weryfikujących orzeczenia lekarzy orzeczników, powinny uwzględniać ocenę stanu zdrowia badanego z punktu widzenia wiedzy medycznej. Jednakże biegli stan zdrowia badanego powinni rozpoznać w powiązaniu z tzw. elementami ekonomicznymi jak posiadane kwalifikacje, a także powinni respektować możliwość przywrócenia niezbędnej do wykonywania pracy sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, podjęcie innej pracy lub celowość przekwalifikowania, wiek badanego, rokowania na przyszłość. Ostateczna ocena, w jakim stopniu ubezpieczony jest niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy poza stricte medycznymi należącymi do kompetencji biegłych z zakresu medycyny. Innymi słowy przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art. 12 ustawy emerytalnej o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dodać też należy, że sąd nie jest zwolniony z kontroli opinii biegłych sądowych. Może on zająć odmienne stanowisko w kwestii zdolności do pracy, gdyż zagadnienie tego rodzaju jest pojęciem prawnym, które on ocenia. Opinie sądowe mają w tym

względnie jedynie charakter pomocniczy. Skarżący nie dostrzega, że wszystkie omówione tutaj przesłanki (także te wskazane przez niego), Sąd Okręgowy uwzględnił, o czym przekonuje prawidłowo oraz szczegółowo uargumentowane stanowisko tego Sądu zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Kontrola opinii biegłych lekarzy o specjalnościach adekwatnych do schorzeń badanego jest logiczna i rzeczowa. Sąd prawidłowo dostrzegł, że pomimo konsekwentnie składanych zarzutów organu rentowego do ekspertyz sądowych, wszystkie opinie biegłych lekarzy specjalistów okulisty i medycyny pracy miały charakter jednoznaczny i bardzo stanowczych w treści, wewnętrznie spójnych zarówno w swojej części opisowej, jak i wyrażonych wnioskach, jak też sposób motywowania w odniesieniu do faktycznych kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego. Orzeczenie Sądu Okręgowego jest zgodne z przywołanym i utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, a w szczególności z wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 roku, sygn. akt III UK 136/2011, LexPolonica nr 5150885, z którego wynika, że częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji organu rentowego i na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Zofia Rybicka - Szkibiel